

Sygn. akt: I C 1725/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2018 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko J. S. (poprzednio D.)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. S. (poprzednio D.) na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 8.342,37 zł (osiem tysięcy trzysta czterdzieści dwa 37/100 złotych),

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.135,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.700,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1725/17

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. w pozwie, który wpłynął do tut. Sądu w dniu 20 listopada 2017 roku domagał się zasądzenia od J. S. (poprzednio D.) kwoty 8.342,37 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 7 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwana poprzez podpisanie w dniu 16 marca 2015 roku weksla in blanco zobowiązała się do zapłaty w dniu 6 października 2015 roku kwoty wskazanej na wekslu tj. 8,592,37 złotych. Pozwana wpłaciła na konto powoda kwotę 250 złotych, zaprzestając następnie spłaty reszty zobowiązania. Powód w dniu 6 września 2015 roku wezwał pozwaną do wykupu weksla. Powód domagał się również zgodnie z pkt 13.1. umowy odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Pozwana J. S. (poprzednio D.) zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 marca 2015 roku pozwana J. S. (uprzednio D.) zawarła z (...) S.A. w B. umowę pożyczki nr (...). Zabezpieczenie spłaty zaciągniętego zobowiązania stanowił weksel in blanco wystawiony przez pozwaną w dniu zawarcia umowy.

Powód (...) S.A. w B. był w posiadaniu weksla in blanco podpisanego przez J. S. (uprzednio D.) w dniu 16 marca 2015 roku. Weksel wypełniono na kwotę 8.529,37 złotych, płatną dnia 6 października 2015 roku.

Powód pismem z dnia 6 września 2015 roku wezwał pozwaną do wykupu weksla.

(dowód: weksel k.6-7, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 8.342,37 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 7 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Dochodzona pozwem należność wynikała z weksla, który został wystawiony jako weksel in blanco, zabezpieczający wykonanie umowy pożyczki z dnia 16 marca 2015 roku. Zatem do procesu prowadzonego na podstawie tak wystawionego weksla wypełnionego później przez wierzyciela wekslowego i nie puszczonego w obieg w drodze indosu, do odpowiedzialności pozwanego i zakresu postępowania zastosowanie mieć będzie art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo Wekslowe (j.t. Dz.U. 2016r., poz. 160).

Zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem samodzielnym i abstrakcyjnym. Polega ono na oderwaniu weksla od stosunku podstawowego, co oznacza, że brak, nieważność lub wadliwość stosunku kausalnego nie ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla, a wystawcą weksla lub akceptantem, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego.

Zaciągnięcie abstrakcyjnego zobowiązania wekslowego powoduje dla dotychczasowego wierzyciela z zobowiązania kausalnego uzyskanie nowej wierzytelności. Zapłata weksla skutkuje wygaśnięciem obu zobowiązań, ale uiszczenie należności w ramach stosunku kausalnego takiego skutku nie wywołuje; w tym m.in. przejawia się abstrakcyjność zobowiązania wekslowego. Tak więc pod względem prawnym, wystawienie i wręczenie wierzycielowi weksla in blanco pociąga za sobą powstanie między stronami nowego, samodzielnego stosunku materialno-prawnego opartego na przepisach prawa wekslowego. Posiadacz weksla ma roszczenie wekslowe, choćby przy powstaniu zobowiązania wekslowego nie było żadnego szczególnego tytułu zobowiązania (causa), choćby ten tytuł był nieważny lub zgasł. W stosunku jednak pomiędzy wystawcą, a remitentem samodzielność tego zobowiązania ulega znacznemu osłabieniu z uwagi na możliwość podniesienia przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego bez ograniczeń. Spór przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku podstawowego, który w związku z zarzutami wystawcy podlega badaniu przez Sąd oceniający zasadność wydania nakazu zapłaty. Zgodnie jednak z art. 10 ustawy to wystawca winien udowodnić, iż weksel wypełniono niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

Tutejszy Sąd uznał, iż weksel przedłożony przez powoda był wekslem ważnym, a jego treść nie nasuwała wątpliwości, co do swej prawdziwości, tak w zakresie osnowy, jak i stanu dokumentu. Weksel ten spełnia w zakresie swej treści wymagania, o których mowa w 101 pkt 1-7 ustawy, a zatem zawiera nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, przyrzeczenie bezwarunkowej zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej (kwoty 8.592,37 zł), zawiera wskazanie terminu płatności (tj. dzień 6 października 2015 roku), miejsce płatności (B.) określenie podmiotu, na rzecz którego zapłata ma być dokonana (tj. (...) S.A. w B.) datę i miejsce wystawienia weksla (B., 16 marca 2015 roku), czytelny podpis wystawcy weksla (J. D.). Pozwana nie podniosła przy tym zarzutów wskazujących na wypełnienie weksla

niezgodnie z porozumieniem wekslowym, nie podnosiła również zarzutów dotyczących ważności weksla. Pozwana nie kwestionowała w ogóle roszczenia strony powodowej i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

W konsekwencji, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 8.342,37 złotych, dochodzoną pozwem, uznając, że należność wekslowa w tym zakresie istnieje i nie została spełniona.

Sąd oddalił natomiast powództwo w zakresie żądania odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Zgodnie z art. 5 ustawy Prawo wekslowe w wekslu, płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, może wystawca zastrzec oprocentowanie sumy wekslowej. W każdym innym wekslu zastrzeżenie takie uważa się za nienapisane. Stopa odsetek powinna być określona w wekslu, w braku jej określenia zastrzeżenie oprocentowania uważa się za nienapisane. Odsetki bieżą od daty wystawienia wekslu, jeżeli nie wskazano innej daty. Zastrzeżenie oprocentowania sumy wekslowej może umieścić tylko wystawca lub osoba, która zgodnie z porozumieniem z wystawcą uzupełniła weksel in blanco. Umieszczenie zaś klauzuli oprocentowania przez inną osobę jest zmianą treści weksla. Wskazać w tym miejscu należy, iż na wekslu wówczas należy wpisać wysokość odsetek lub oznaczyć sposób ich określenia, przy czym stopa odsetek powinna być zgodna z przepisami dotyczącymi ich maksymalnej wysokości. W przedmiotowej sprawie powód nie zaznaczył odsetek na wekslu, wobec czego Sąd w tym zakresie powództwo oddalił.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Strona powodowa wygrała proces niemalże w całości, dlatego Sąd w całości obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu w łącznej kwocie 3.135 złotych. Poniesione przez powoda koszty to wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 złotych, 418 złotych tytułem opłaty od pozwu oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Sąd omyłkowo zasądził jednak koszty wynagrodzenia pełnomocnika powoda w kwocie 2700 złotych, nie zaś 2.400 złotych, co wynika z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018r., poz. 265 t.j.) w brzmieniu obowiązującym w chwili złożenia pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dn. 9 maja 2018 roku